

e221.

5966

Pulmareis
W. Wolters.

Wanemuise
näitelawa
✚ TARTUS. ✚

149

Eesti Üliõpilaste Seltsile

Wanemuise näitelawa poolt.

Pulmarcis.

Kali ühes waatuses.

Wilhelm Wolters.

Tõlkinud: L. Simm.

Wanemuise näitelawa
juuli 1911.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76145

Wanemuise
näitelawa
TARTUS. ✠

Osulised:

Franz Hofmann, maaler.
Martha, tema naine.
Pariikandja raudteelt.
Woorimets.

Tegeweisekoht: Üks suur linn.

Alg: Olevise.

3.

Eeskoda. Lühike näitelawa. Paremal pool sein wõlmise uksega, mis avatud on. Wastu tagumist seina, natuke taga pool paremal pool üle terwe eskoja wiis trepiastet. Natuke enam tahapoole paremal pool tagumises seinas avaus, milles wiis trepiastet tagumise paralleel seinaga ühe kõrgema koha pääle wiiwad. Selle taga esimese korrä lüüsus olew ukse. Parem pool ilma seinata, nii et airwata wõib, eeskoda lähel weel edasi ruuni trepideni, mis teiselt korräle wiiwad. Luest ripub alla põlew gaasilamp.

Parem ja pahem pool näitlejate poolt.

Esimese stenduse

Esriide ülesminemise ajal on näitelawa tühi. Natukesest aja järele tuleb lahti olewa majaksest pahemalt poolt parikandja, walges linases kummas, nuldsete hõõpidiga, raudtse parikandja mütsiga. Ta kannab suurt

neisinorwi ölal.

Pakikandja (läheb rasvuti sammust-
ga pikuti üle eskoja, esimestest ast-
metest üles ja jääb avanele es seis-
ma.) Alumine kord pakemalt poole,
see on küll vist siin. (Ta võtab kelm-
ri ölal ja paneb selle avanele pak-
male poole tagumise seina juurde.)

Fuh. (võtab mütsi pääst ja pühkib
punase taskurätiga higi otsast ja
mütsi seestpoolt äärest. Siis paneb
ta taskurati mütsi sisse ja paneb
mütsi päha.) Noh, nüüd võiksid
nad ka tulla. (Ta istub treppastmete
pääle.)

Franz ja Martha (nende järelle woovi-
mees. (parem. poolt.)

Teine etendus.

Pakikandja (trepil istuvas. Franz, 28.
aastat, vana, wallatu, rõõms, hall
rüübar, pikk hall suvepalitu, vihma-
vari ja kerkurullitud plaid panemas
käes, rüübararast pakemus. Martha,
19. aastane, natuke kartlik, tore rei-

5.

siivikaravene, reisimantel, suur lille-
rimpe paremas käes, nahk taskukene
paremas käes üle öla rihmaga väike
taskukene. Võõrimees.

Franz. Ah, oodake natuke. (Tarekriiba-
rakasti ja plaidirulli maha, paneb war-
ju nende päale ja võtab rahakoti taskust)
Mis see nali siis mässab?

Wõõrimees. Kiiskümmend.

Franz (kõvasti, rõõmsalt) Mis? Seda ei
usu te wist isegi!

Martha (Franzi kuuest tommates, tasa)
Aga Franz!

Wõõrimees. Kiipalju teeb just wäga üks
nelikümmend, kaherõrdne takso ja küm-
me raudteejaama margiraha.

Franz (ikka ülemellikus, rõõmsas tujus,
nagu õige wähe purjus) Ah, mis te ütlete!
Teil peate meid wist küll wäerasteks?

Martha (Franzi tommates) Franz!

Franz. Ei, mu sõber, meie olime siinsed.
Kas saate aru? Meie tuleme pulma pi-
disõbigilt „du Kard“ wäerastemajast.

Martha (paludes) Ma palun sind, Franz!

Franz. Mis on armsom! (Woorimehele, edasi jaterades) Ah, Teil arvasite null, et me pulmameisilt tuleme? Ei, wemmene, meie tahtsime praegu pulmameisile minna, aga - kas Te ei näinud - rong sõitis meil nina (alt) eest minema!

Martha. Ma pean ju hõbenema, Franz!

Franz. Mis pärast siis? Just wastuoksa! (Woorimehele) ja nüüd arwake weel rood jortle, mis Teil saada on!

Woorimees. Na, minulgi pärast raha kaksariimend.

Franz (naerab rõwasti) Na! Tä ei jäta. Tä on rutluga weel kümme juurde lisanud! Na, eodare, Te auus traawel, siin... (annab woorimehele raha) siin on Teil nämm.

Woorimees (paneb käe taskusse) Mii palju ei ole mul wist lüptist raha.

Franz. Ei ole ra tarwis. Tädage kõike omale ja tehke ^{enmale} tööus õhtu!

Woorimees. (mitu korda kumardades)

1.
Na, siis ma tänan ka väga auupakli-
kult, paruni herra. (kõhel ära parun. p.)
3. etendus.

Parikandja. Franz. Martha.

Martha. Aga kuidas võisid sa ometi Franz-
Franz sest et ma nii õnnelik olen... sina
(võtab Martha pääst kinni ja suudleb teda
suu peäle.)

Martha. Aga -

Franz (musutades) ... minu -

Martha. Sina -

Franz (musutades) ... magus -

Martha. Aga -

Franz (musutades) ... väike -

Martha. Sina -

Franz (musutades) ... naiseke.

Martha (ennast wabastades) Aga Franz,
kui keegi näeb!

Franz (röömsalt) Ah mis! Kes seda siis
(näha wõtt) näib, naiseke. Siin ei ole
ju kedagi naiseke, ja päale selle on mul
ju küll õigus sind musutada, naiseke!

Martha. Ometi mille riset uulitsat!

Franz. Kõige ilma ees, naiseke! Sa oled

ju nüüd minne naeni, naesuke!
 Õhessa tunni wanune naeni! Õhse
 õigemini... (kella waadatus; õhessa
 ja pool tunni wanune, kell hakkast
 kummind oli laulatus -

Martha. Kell hakkas.

Franz. Ja kiristlik. Aga kodanlik-
 sest hakkab ajaarvamine pääle.
 ja nüüd on kell pool kumme?

Franz (edasijätkates)

Martha. Juba pool kumme?

Franz (edasijätkates) ja pääle selle ei
 ole meie ka mitte kiset uulitsat (kuu-
 detud, meeliga tehtud pühaltku häällega)

Meie olemis kõige pühama paiga ees-
 kojast! Meie armastuse templi eesruu-
 mis! (Rõmsalt) Meie seisame omia
 maja wäikise fusa ees, meie oma
 enese armsa korteri ees, milles meie
 rahakesi rõguni üksi elama saame
 see tähendab, esialgul üksi.....

Martha (peaaegu nutusell) Aga Franz.

Franz. (rõmsalt) Lõuna uul. num-
 mer nii, alumisel korral, pahinat.

9.

seätt! Hurra! Tulovirus pannakse
uuel maja külge marmeritokvel pääl-
kirjaga: "Sellis majas elas riulus
mealer Franz Hofmann oma mesinä
dalad."

Martha. Sa oled tüg ülemaalik Franz.

Franz. Sa oleds uuel parem, kui ma
tana ülemaalik ei oleds, tüna, sina...

(Tahab M. suudelda)

Martha (tagasiastudes) ülemaalikus tu-
leb enne langemist.

Franz. O, jumal hoidku! Uurus on see.
Uurus. Ja uure ei ole ma sugugi. Ainult
õnnis.

Martha. Tule nüüd.

Franz. Ku ja. (lesje pörandalt üles
taster.) Kõige nende asjadega ei saa me
kõri kõesgi minna, nagu see rabe kää
sõbra rohane on.

Martha (naerdis) Kõsinäis? See on tois-
ti rabe.

Franz. Ei! Ei! Cota! See peab minema!
Oma majasse peab mees naase ise sisse
wiima! See peab nüü olema! Cota!

(Tu võtab kõik asjad jätum. nähte.)

• Väed sa? (ütleb Marthale näevare)

Martha võtab lillekimbu parem. nähte.

ja võtab Franzi näealt rinnist.)

Mõlemad (lähivad närs astet ülespoole)

Martha (jäab seisma)

Franz (kes Marthaga seisma jäänud)

Mis sul on, nallim?

Martha (ennast tema vastu surudes.)

Ma ei tea, mul on niisugune hirm.

Franz. Mis päevast siis?

Martha. Ma ei tea.

Franz. (armastusega) Tule aga, mu väi-
ne naisuke, sul ei ole tarvis midagi rää-
ta.

Mõlemad (lähivad viimased kolm astet
ülesse.)

Martha (näeb kohvrit, jäab seisma,
imestades) Mis see siis on! See on ju
meie kohver!

Franz (kes Marthaga seisma jäänud,
rõõmsalt) See... see... ja muudugi,
see on meie kohver.

Martha (Franzi näht lastilastes). Hui.

Kas see siia sai?

Franz. Ja... kuidas see küll siia võis saada?

Martha. Ma arvasin, et ta juba tule Münchenisse on?

Franz. Näib nii olevat, et ta mitte tule Münchenisse ei ole.

Martha. Ja ütlesid ameti raudteejaamas, et sa ta üraandsid?

Franz. Üraandsin? Kas ma seda ütlesin?

Parimandja (nes vahkajal üles on tõusnud, tuleb üvandest + nähtavale.)

Franz. Ah... näed sa, sääl ongi sul selle mõistatuse seletus. Herra parimandja on ta kogemata siia meie korterisse toonud.

Martha. Kogemata! Kust tema siis meie korterit teab?

Franz. Oigus! Kust tema meie korterit teab? Seda seletan ma sulle rõõm sääl sees ära, kallim. Tüie olite küll nii lahke, väga auustatud herra parimandja ja wiite mul selle kohvi uell sisse.

Parimandja (jääd laiapoolle kohvi kõr-

Kalle sisime.)

Franz ja Martha (sisimad ees.)

Franz (paneb asjad maha ja plaide-
rulli pääle. Otsib rõigis lastudes.)
ja... mis see siis tähendab... Kus
siis võtmed on?

Martha (muretsedes) Võib olla rinna-
taskest?

Franz (otsib) Ei ole.

Martha. Tutututastkest?

Franz (otsib) Ei, siin ei ole nad na-
miste.

Martha (muretsedes) Ja kus nad võt-
wad siis olla? Ja ei ole nad omete-
ära näotanud?

Franz. Mitte põrmugi.

Martha. Võib olla panid sa nad rei-
sitastekesse?

Franz (järelmõteldes) Ei, ei... (Häkit-
selt ahmatades) Issand jumal, nad
on minu frakistastekesse jäänud!

Martha. Siin frakistastekesse?

Kus siis see frak on?

Franz. Võõrastemajas!

Martha. Ah sa jumal!

Franz. Kui panime ometi ju rohe wööras-
temajas teised riided selga.

Martha (hadaldades) See on ju hirmus!

Franz (waigistab) O, mitte saagu. See...
see... ei tähenda midagi, just wastu-
arsa, see on... nagu ma... nagu...
hm... wanaindia usk õpetab... rogu-
ni väga häa tähendus. Kui meie selle
wäinese pahanduse järele alles rood-
sisse pääsime, oleme meie sääl sees
seda õnnelikumad.

Parikandja (hirmutab) Hüh!

Franz (jüürab parikandja poole) Mis!

Parikandja (teeb tõsise näo) Midagi.

Franz (Marthale, edasijätkades). See on
nõnda ütelda lunastuse taru, mis me
kadeldakse jumalatele maksame, et neid
rahustada. Ja mis wõtmise puutub,
siis saab sellele rohe abi... Mamma
juurde ei wõi meie muidugi mitte
suata —

Martha. Ei!

Franz. Ega me endid ometi narruwääri.

lisenks ei wõi teha.

Martha. Ei, Ei!

Franz. Ja wõõrastemajasse —

Martha (kartlikult) Ei, ei, ei!

Franz. Noh, siis palume lihtsalt seda herrad t siin, ühe lukusepa juurde naabruse juursta.

Martha. Ja, ja.

Franz (parikandjale) Eks ole, Te teete meile seda meelehääd ja toote meile ühe lukusepa. Ma ei leia oma wõtit.

Parikandja. Ja muidugi.

Franz. Te saate hää jootraka.

Parikandja. Hää null. (Läheb raskete sammudega parema poole äära)

4. etendus.

Franz. Martha. (Pärast parikandja wäljas.)

Martha. Ah jumal, et mitte raudrongile hiljaks jiidmine jääma!

Franz. Olene sinult rõõmus, minu armas naesurene! Rongile... rongile... ja, sinna olene me teatavas mõt-

tes hiljars jäänud.

Martha. Teatawas mõttes?

Frantz. Na ja, teatawas mõttes. Ta oli ju teatawas mõttes juba pool tundi varem ära läinud, kui meie raudtee jaama jõudsimel.

Martha. Mispärast sa siis niisugused kavalad silmad teed?

Frantz. See on ju ka midagi väga kavalat.

Martha. (Noh imestades) Mis siis?

Frantz. Noh, rong läks ju kell 8, 15 minuti ära, meie jõudsimel aga kell 8, 30 minutit alles raudteejaama.

Martha. Sa oleksid sõiduplaanist järele pidanud vaatama.

Frantz. Seda olin ma ja teinud.

Martha. Siis oli see küll üks wana, talwine.

Frantz. Ei, ta oli tuli uus, suvine.

Martha. Kuidas see siis tuli, et saäl walesti seisis?

Frantz. Saäl ei seisnud sugugi walesti. Saäl seisis päris õieti kell 8, 15 minutit.

Martha. Misparast me siis kil-
jaks jääme?

Franz. Sellepärast, et ma meie
ilusa, siidiga polstertatud pultma-
waneri punkt kell 8, 15 min. võoras-
temajasse olin tellinud.

Martha. [naerdes]. Na, sina oled küll!
Et sul ka mõtted nii laialised oli-
wad!

Franz. Annad sa mulle andeks?

Martha. Ära ometi niiviisi küsi!

Franz. Siis piktir ma sulle veel mida-
gi.

Martha. Veel midagi?

Franz. Ja. Aga... enne istume, kallim.
Pusti ü ole häa jutustada, ja ma
arvan, me oleme mõlemad natuke
väsinud.

Martha [istub kohvri peäle, naerdes]

Plus sohva!

Franz [istub Marthe kõrvale] Minule nii
pehme kui udusuled, kui ma aga sinu
kõrwal istuda saan.

Martha. Ah, sina! [Lüüb teda armalt suu peä-
le.] Noh, mis sa siis veel kurv-

ja oleks liinud?

Franz. Mina... mul ei oleud mõtted sugugi laiali.

Martha. Kuidas?

Franz. Ma arvan, ... mis pulmanaruk-
rissi puutub.

Martha. Pulmanarukrissi?

Franz. Ma tellisin ta nimelt nii pilja.

Martha (toket üsnesarata) Ah, see!...

Franz (tada rinnahüües) Jää istuma,
jää istuma, väike naiseke.

Martha. Ma ei tea sugugi, mis ma
sellest kõigest mõtlema pean.

Franz. Sa pead mõtlema, et mina suurt
patune olen, aga — (kargab üles ja lan-
geb Martha ette põlvili, tema põlvele im-
bert rinni haarates.) Siin lamem ma
sinu es põlvede pääl ja palun omale
kõige patude andeksandmist!

Martha (kortlikult) Mis sa teed? Tõuse
üles! Sa külmetad ära külmade riivide
pääl.

Franz. Ma olen nimelt —

Martha. Ma palun sind, tõuse üles!

Frants (tõuseb üles ja istub Martha kõrval.) Waata, rääkim juba Mante-ga ja see on üks väga tark mees, on ühes passus raamatutele üll kinnitanud, et pulmameis igatpidi järele rumal romme on, et naisugusel pulmameisil muud midagi meelitata ei sa, kui tolmus, raudteerapu lammist ja wintsutamist, wiltsaid wõrastemajade wõdisid ja nõnda edasi ja nõnda edasi, ja et mõnus mesi nädalate dolcefar-niente, millest keegi midagi ei tea, oma enese nelja seinä wahel palju ilusam olla.

Martha. ja... aga...

Frants (paneb näe Martha ümber) ja waata, et mina ka tark mees olen, niisama tark peaaegu kui Mante-ga ja, siis olen mina... siis olen mina... aga sa pead istuma jääma —

Martha. Mis sa siis oled?

Frants. Meie pulmameisi sulle ja wanematele ja kõigile teistele ainult etteluisonud!

Martha (tahab ülestousta) Mis?

Frantz (teda kinnihoides) jää istuma!
Ainult ette luisanud, näil minu ja sinu
rahaasjanduse eest tubli auukartus
oleks -

Martha (Aa tahab ülestousta) Ah sina -

Frantz (teda kinnihoides) Istuma pead
sa jääma, nõnda oleme mahateinud!
Ette luisanud, wankri raudteejaama
sõitmiseks liiga hilja tellinud ja kotwri
raudteejaamast, selle asemel, et teda ära
saata, siia tuua lasknud!

Martha. Aa, niisugune luiskaja! Ja mul
pukud sa ette, et me ainult täna ööse siia
siin magame ja homme ärrancisime!

Frantz. Teda olen ma sulle ette pukunud
Ah seda olen ma kogemata leinud!

Martha (naerab kärealt rõwasti) Ah, sina
Sind võib uskuda. Muid tahad sa mulle
ette pukuda! Sa ostsid ju juba piletid
Münchenisse ära!

Frantz. Kas ma nad tõesti ära ostsin?

Martha (naerdes) Ma nägin ju.

Frantz. Oigus! Kus nad nüüd on? Otsib

oma vestitaskust) Siin. (võtab kaks kaartista vestitaskust.) Ah! No vaata, omati seda kroonu raudtee valitsust! Misugune lohakas! Nad on mulle kaks pileti asemelt Münchenisse kaks jaamaesise piletit andnud!

Martha (kaartisid tema kätte ära võttes) Mis? — Tõepoolest kaks jaamaesise piletit. O, sina viimne kehm, sina! Mind nii viisi petta! Ja ma rõõmustasin Schweiki reisi üle nii väga!

Frantz. Mis jaoks siis neid rumalaid mägesid mööda ümber kolada! Kas see mõni lobu on? Muud ei saa kui mõnjad jalad. Ja lõpuks on omati üks mägi just niisama sugune kui teine. Jungfrau või Wetterhorn või Monte Rosa, kõik ühesugused. Kas meil siin mitte palju parem ei ole? Meie istume siin lõbusasti üksteise kõrval kohvrimäe kõige kõrgemal tipul ja meil ei ole tarvis hirmu tunda, et mõnda

kuuristireu kukume wõi et mõne
lummeeringuga tutvust teeme!

Martha (naerab) Ehh, sina!

Franz (lõbusalt) Eks ole, kallikene?

Kas see ei ole tore wali? Ja et mõin

igatpidi korras oleks — (pistab kätte
rinnatasu, wõtab pari postkaartisid
wälja ja näitab neid Marthale) — säh,

waata siin! Ma lasresin ühte sõpra,

kes privaldosent Linnichis on omale to-

sina piltpostkaartisid Schwestist saa-

ta! Keile kirjutasin ma kõigile terwitusi

ja mitmesugused reupäewad pääle

— sa pead ainult weel oma nime alla-

kirjutama — terve pakk saadetakse

sõbrale jälle tagasi, ja tema peab iga

päew ühe neist postikasti wiskama!

Martha (naerab rõwasti) Sina wilunud

kelm, sina!

Franz (naerdes) Silkõmbel weome neid

käike ninapidid!

Martha (naerdes) Sina halb inimene!

Franz Ja ei usu sugugi, kui õnnelik

ma selle üle olen! (Kirjutab Marthale lähe-

malle.) Näed sa, kallim, on inimesi
 olemas, kes haigeks jäävad, kui kuu
 tuppse paistab. Mina, mina ei saa maad-
 lida, kui mulle keegi käe pääle waa-
 tab. Mul on halb olla, kui ma tean,
 et keegi põõltwaatab, kui ma teen
 ja toimetan. Ja roquni weel nüüd
 ... kui nüüd ... kui ma mõtlema
 peassin, et terve pulmoseltskond
 igat meie sammu saja silmaga
 walwab ... ja kui need na ainult
 waimulised silmad on. (redagi
jõnule almates) „nüüd on nad kher-
 nitai jõudnud“ ... „nüüd sööwad
 nad einet“ ... „nüüd sõidawad nad
 edasi“ ... ja nüüd seda, ja nüüd
 seda, ja nüüd seda ... näed sa, kal-
 likene, see on niisama nagu pühiks
 keegi oma jõmedate sõrmedega libli-
 ku tiiwade päält wõrwi-tolmu ära.
 ... see mõte hõwitab iga luule ...
 see oleks otse pühaduse teotamine,
 roojastamine ... ja seda ... seda ma
 ei tahtnud. (Õrnalt, poolwalgusti.)

Ma ei tahtnud, et meile meie elu kõige
 ilusamal, pühimal ja õnnelisumal
 ajal nõnda ütelda kun alati tuppä pais-
 taks. . . Kas mul ei olnud õigus, kallikene?
Martha (silmi maha lüües) ja... ja... aga
Frant (rõõmsalt) See oli kõige suure-
 päralisem mõte, mis ikel inimesel
 ialgi on olnud! Kuna nad raudte-
 jaamast jaama meid valvavad,
 istume meie põris mõnusasti oma
 ilusates, uutis rohelistes plüshleen-
 toolides! Mis, kallikene? (Lurub Mar-
 tha oma vastu)

Martha (kardlikult) ja, kui meie juba
 mendes istussime. Takirandja ei tule
 sugugi tagasi.

Frant. Küll ta juba tuleb. See tubli mees
 karastab ennast wist, jukust tarwitades,
 päewase waewa ja kurma järele rus-
 gil wäikese tilgaga.

Martha. Arwad sa?

Frant. Muidugi. (Rõõmsalt) ja kuiskas
 nad linna rääkima saavad! Hakaka!
 Wõhemalt pool linna saab sellest rääkima.

Martha. Ma peaksin sinu pääle
õieti pahane olema, et sa mind nii
juttu võisid -

Franz. Aga mitte õieti rõõmustad
sa õieti, et meie praegu mitte nii
ja nii palju hõbematast wahlja
neisijaga tõistopitud wagonis
ei istu - eks ole?

Martha (Franzile kaela langedes)
Armsam!

Franz (teda suudeldes) O, sina, sina,
sina...

Martha (ennast wabastades) Jumala
pärast, Franz, kui keegi trepist alla
tuleb!

Franz. Ei saa ju keegi tulla!

Martha. Seda ei tea sa õieti!

Franz. Muidugi tean ma seda! Pääle
meid ei ela ju kedagi muud terve
majas

Martha. Kuidas?

Franz. See on ju tulineus maja, mis hil-
juti alles walmis sai.

Martha. See on ju päris õudne!

Frant Just vastuorka, see on ometi suuripäraline, ükski ühes majas elada! See on ju nii nagu oleks ta meie omandus. Ja lugu uue maja rüüstest on ammu juba muinasjutuks saanud. (Kärgab üles, läheseina juurde ja katsub seda.) Mitte niiskuse märksigi ei ole tunda.

Martha (rahutult) Parikandja jääb hirmus rauaks.

Frant. Võib olla ei leidnud ta esimest lukuseppa rodus. Täna on ju pühapäev. Rahusta ennast, küll ta tuleb. Küll oli ilus pulm, meie pulm.

Martha Ja, seda ta oli.

Frant. Ja ainult üks kõnepsidaja laia juures hakkas kogelama. Hahaha!

Martha (kahetsedes naeratades) Väna hää kommissioninõunik...

Frant. Kõige naljakam aga oli see, kui sinu wend paksu linna nõuniku poosa Myliusega keelit saali põrandal lamab! Hahaha!

Martha (naerab ka rõõmsalt) Hahaha!

Frantz. Mul oleks praegu sinu veel
walzerit tantsida! (Wõtab Martha üm-
bert rinni)

Martha. Aga Frantz!

Frantz (laulab walzeriwiisi) La, la, la
... la, la, la... (Keerutab Marthat ene-
sega ringis.)

Mõlemad tantsivad paarivõrda rin-
gi, Frantz lauldes.)

(Majauks lüüakse rõwasti rinni)

Frantz ja Martha (jäõwad ehmatades
siisma ja lasewad üksteisest lahti)

Frantz. Mis see siis oli?

(On kuulda, et wõljas keegi mõtme wõtme-
auku pistab ja raks rorda jõõrab.)

Martha. Issand Jumal! Keegi pani ma-
jaukse lukku.

Frantz. Wõimata! (Jõõseb ruttu ukse
juurde ja surub lingi maha.) Täpsos-
lest! ja, mis see siis peab tähendamas!
(Raputab wihaselt ust) Hei! (Raputab
weel rord.) See on ometegi liig!

Martha (hädaldades) Meie olime luku
taga!

Franz (tuleb ruttu jälle ülesse) Ära kardda,
kallikene, ära ainult kardda, ma rutsun
kohe majahoidja. (Tahab parem. p. ära
minna.)

Martha (teda rinnihoides) Sa tahad mind
üksi jätta?

Franz. Laps, sulle ei tee ju keegi midagi.
Ma olen kohe tagasi.

Martha. Aga ära jätta mind kauaks üksi!

Franz. Ei, ei, muidugi mitte. (Jooset ruttu
parem. p. ära.) Wäljas on kuulda kui Franz
keldritrepiist alla astub.)

(Wahkalg. Oudne wärsis.)

Martha (kuulatab kartlekull) O, Jumal!

(Wahkaja järele küüdes) Franz! (Wahkaja
järele kõwemini) Franz! Ma kardan!...

Franz!

Franzi hääl (kauguses) Ja... ja... ma tulen...
ma tulen...

Martha (hädaldades) Oh Jumal, oh Jumal...

(Wäljas on kuulda Franz'i keldritrepiist üles-
tulewad)

Franz (tuleb natuke lõngateis parem poolt)

Martha. Kus siis majahoidja on?

Frantz. Ma ei leidnud teda.

Martha. Oh Jumal!

Frantz. All on kõik tume ja pime.

Martha. Ah, ah.

Frantz. Püüale nurgas turtuwa põle-
wate silmadega rassi ei näinud
ma midagi.

Martha. Oh Jumal! Oh Jumal... mis
sül siis on? Sa lõppall ju.

Frantz (põlwest rinni wõttes). Minne jõlw
tegi sääl maadluses raigus millegi
saladusriika kõwa asjaga wastumel-
set tutvust.

Martha. Oh, sa wakenekene! (Püüal)

Frantz. Sääl tuleb mul praegu meelde,
majahoidja ei ela üleüldse selles
majas.

Martha. Kuidas?

Frantz. Ja elab kõrwal majas.

Martha. Kõrwal majas?

Frantz. Need mõlemad majad on ühe
ja sellesama peremehe omad. See oligi
wist majahoidja, kes ukse wäljast poolt
rinni pani.

Martha (kädaladades) Mis me siis nüüd teeme?

Frantz (äritalult, aga piinab naidata, et ta rahulik on.) Ole aga rahulik, kalline, see ei tähenda midagi. Iga silmapilk juab ju meie parikandja luksusipaga tulema ja sellel on siis rohe kahekordne töö! Enne tuleb ta ühe ukse lahti ja pärast teise: Oota, oota aga üks silmapilguksene veel, ma lähen alla ukse juurde -

Martha (kädaladades) Võib olla parikandja ei tulegi tagasi!

Frantz. Mis pärast ei peaks ta siis tagasi tulema.

(Wäljas on kuulda, kuidas keegi tugevasti ukselingist minni haarab.)

Frantz (rõõmsalt). Näed sa, sääl ta ongi juba!

Martha. Jumalale tänu!

Frantz. (jooksab trepist alla majaukse juurde hüüab.) Kes sääl (on) siis on?

Parikandja hääl (ümbiseb midagi arusaamat.)

Frantz (rõõminine) Kes?

Parikandja (wäljas) Mina.

Franz. Kes see mina on?

Parikandja (kõvasti küüdes) No, mina.
Nnummer 13 raudteejaamast.

Franz (nervemalt hingates) Ah... (Rutta
Martha poole pöördes, kes ülesse on jäänud)

Näed sa, kallikene, sääl ta on.

Martha. Jumalale tänu!

Franz (küüdes) Noh, kas leidsite lusu-
sepa?

Parikandja. Mis?

Franz (kõvemini) Kas Te lusu-sepa
kaasa täite!

Parikandja. Ma ei sa midagi aru.
Ärge oneti nii tasa pobisege.

Franz (weel kõvemini) Kas - Te - lusu-
sepa - tellisite!

Parikandja. Ei.

Franz (kohkudes) Mis?!

Martha (wäpud kohkudes kohwile)

Parikandja. Ei leia ühtegi rusgilt

Franz (kohkunult) Siis peate weel kord
tagasi minema!

Parikandja. Mis?

Franz (kõvemini) Te peate weel kord

tagasi minema.'

Pakikandja. Ei, seda ma ei saa... Mul on öösine teenistus... palun teke lakti!

Frantz (wõllanalgaga, meeltärohkites)

Ei, seda ma ei saa!... Kuid on luskutaha pandud.'

Pakikandja. Ah sa taewa taadikse küll, on see aga halb lugu....

Frantz. Ma arwan, see inimene pilkab weel mind.

Pakikandja. Noh, siis tulen ma homme hommiku oma raha järele... nüüd pean natsuma, et minema saan...

Frantz (kohkudes) Jumala pärast —

Pakikandja. Hääd ööd rah!

Frantz. Ega te ometi tõesti ära ei lähe.

(Wäljas on raskeid sammusid kuulda, siis on wait.)

Frantz. (wäheaja järele, rõwasti) Hei!

(Kuulatab, wäheaja järele nõguni murtalt)

Ta on tõesti ära läinud.

(Pöörab Martha poole, päris nõrkulange nud.) Ta... on... ära läinud.

Martha. Ma - kuulsin - -

Franz (aegamööda ülesse minnes)
Et ma ku selle õnnetuse numbri 13
pidin võtma!

Martha (nerge etteheitega) Nüüd
peame meie õõõffa trepi pääl istuma

Franz (Martha juurde kohvile
istudes.) Anna mulle andeks,
sina minu armas, kallis, häa
südamekene, anna mulle andeks
ja ära nutta...

Martha (pisarate vahel naeratades)
Ma ei nuta ju sugugi... ma nae-
ran ju. (Naerab.)

Franz. Ah, sa oled ju minu häa, armas, kallis
magus, kõigearmsam, väike naesuke...
(guasituli tursatab häkitselt ja lõheb
väiksemaks.)

Martha (ehmatades) Jumala pärast -

Franz (ehmatades) Mis see siis on?

Martha. See on karistus selle eest, et sa mind petsid!
(Tuli kustub ära on päris rothpime.)

Franz (Marthat enise wastu surudes) Ma wannun
sulle, et ma terwel eluajal ei peta ma sind
ialgi enam! (Lüüleb teela.)

